

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.VII.20.209/2018/7.

A tanács tagjai: . Vezekényi Ursula a tanács elnöke

. Tibold Ágnes előadó bíró

. Csőke Andrea bíró

A felperes:

A felperes képviselője: Dr. Aradszki Dea ügyvéd

Az alperes:

Az alperes képviselője: Lajer Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Lajer Zsolt ügyvéd

A per tárgya: kártérítés

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma: Fővárosi Törvényszék 2.Gf.75.367/2017/7. számú ítélet

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma: Pesti Központi Kerületi Bíróság 37.G.302.945/2015/29. számú ítélet

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 508.000 (ötszáznyolcezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes mint hitelfelvevő és az alperes mint hitelnyújtó között 2010. szeptember 9-én 2010/154 számon 200.000.000 Ft összegben forgóeszköz finanszírozás céljából folyószámlahitelként igénybe vehető hitelkeret szerződés jött létre (a továbbiakban: 2010/154 sz. szerződés). A felek a 2012. július 11. napján kelt módosítással a hitelkeretet 50.000.000 Ft-ra csökkentették.
- [2] Az alperes a felperes részére 2011. január 30-án 10.000.000 Ft összegben bankgaranciát nyújtott (a továbbiakban: önálló bankgarancia szerződés).
- [3] A peres felek 2011. május 2. napján 404.168,50 EUR értékű bankgarancia szerződést kötöttek (a továbbiakban: bankgarancia szerződés).
- [4] A peres felek 2011. augusztus 30. napján 2011/171 számon 300.000.000 Ft összegben bankgarancia kibocsátás céljából, bankgarancia formájában igénybe vehető hitelkeretre újabb

hitelkeret szerződést kötöttek (a továbbiakban: 2011/171 sz. szerződés). A felek e hitelkeret összegét is módosították 2012. július 11. napján, azt 450.000.000 Ft-ra felemelték.

- [5] A 2010/154 sz. és a 2011/171 sz. szerződések 6.) pontja azok megkötésekor egyezően a következő rendelkezést tartalmazta:

„Megállapodás a számlaforgalomról

Az Ügyfél kötelezettséget vállal arra, hogy a Banknál lebonyolított éves jóváírási fizetési forgalmának az összes banki jóváírási fizetési forgalmához viszonyított aránya nem lesz kisebb, mint a Bank által nyújtott hitelek aránya az összes banki kötelezettségvállalásához viszonyítva. Az Ügyfél ezen kötelezettségvállalása naptári évekre vonatkozik. Amennyiben az Ügyfél a jelen bekezdésben meghatározott kötelezettségeit megszegi, úgy a Bank jogosult minden naptári évben a vállalt éves jóváírási számlaforgalom és az éves tényleges jóváírási számlaforgalom különbözete 1%-ának, azaz egy százalékának összegében egy egyszeri kezelési költséggel megterhelni az Ügyfél Banknál vezetett számláját” (a továbbiakban: számlaforgalmi kovenáns).

- [6] Az alperes a felperes bankszámláját 2013. május 3-án 28.736.450 Ft összeggel megterhelte. A levonás következtében a felek között a hitelkeret szerződések 6.) pontjával kapcsolatban értelmezési vita alakult ki.
- [7] Ezt követően, 2013. szeptember 18. napján mindkét hitelkeret szerződés 6.) pontját is érintő szerződésmódosításra került sor.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [8] A felperes keresetében 28.736.450 Ft és járulékai megfizetésére kérte az alperes kötelezését a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 318. § (1) bekezdése és 339. § (1) bekezdése alapján, szerződésszegésből eredő kártérítés jogcímén. Arra hivatkozott, hogy az alperes a hitelkeret szerződések azonos tartalmú 5.2.), valamint 6.) pontjait megszegve jogosulatlanul terhelte meg a felperes bankszámláját a keresetben megjelölt összeggel. A megterhelést követően kialakult vita a 6.) pont alapján felállítható képletben (aránypárban) szereplő fogalmak értelmezése körében merült fel.

(Számlaforgalmi arányszám:)

(Hitelhányados:)

Az alperesnél lebonyolított éves
nyújtott hitelek
jóváírási fizetési forgalom

Alperes által

≥

Összes banki jóváírási fizetési
forgalom

Összes banki
kötelezettségvállalás

Az értelmezési vita lényeges pontja, hogy a hitelhányados

számlálójába: a bank által nyújtott hitelek fogalmába beletartozik-e a bankgarancia, azaz a felek akaratát és a jogszabályok alapján a bankgarancia hitelnek minősül-e.

- [9] A felperes álláspontja szerint a bankgarancia a számlálóba nem számítható be, az nem minősül hitelnek, mert a szerződéskötéskor hatályos, a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: rHpt.) 3. § (1) bekezdés b) és f) pontjai szerint a hitel és a bankgarancia nem azonos pénzügyi szolgáltatások, hanem önálló jogintézmények. Ezt az értelmezést támasztják alá a felperes szerint az alperes indikatív finanszírozási ajánlatának 7. és 8. oldalán írtak, az Általános Hitelnyújtási Feltételei (a továbbiakban: ÁSZF) 1.2. pontjában és a Garanciaügyletek Általános Feltételeiben (a továbbiakban: GÁSZF) foglaltak. Azok értelmében a bankgarancia nem hitel, hanem hiteljellegű termék. A felperes hangsúlyozta, a bankgarancia szerződésben nem szerepelt számlaforgalmi kovenáns, aszerint tehát a bank számlaforgalmi kötelezettségvállalás nélkül biztosította a részére a bankgaranciát. A 2011/171 sz. szerződés ezen bankgarancia szerződést váltotta fel, ezért azt valójában bankgarancia szerződésnek kell tekinteni. Ekként értelmezve a hitelkeret szerződésének 6.) pontját, a felperes teljesítette az általa vállalt éves számlaforgalmat, ezért az alperes jogosulatlanul szedte be a kezelési költséget.
- [10] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Előadta, a banki gyakorlatban általánosan elterjedt számlaforgalmi kovenáns azt az elvárást támasztja az adóssal szemben, hogy az adott hitelező által biztosított finanszírozásra (kockázatvállalásra) tekintettel az ezzel arányos számlaforgalmát ennél a hitelezőnél bonyolítsa le. Az értelmezési vitában az rPtk. 207. § (1) bekezdése szerint vizsgálni kell a felek feltehető akaratát és az eset összes körülményét, és ennek során a gazdaságilag ésszerű akaratot kell alapul venni. A felperes saját nyilatkozata szerint is tisztában volt a vitatott számlaforgalmi kovenáns céljával és értelmezésével. Az alperes véleménye szerint az indikatív ajánlata 2.2. pontja, valamint az rHpt. 2. számú mellékletének I.10.1. pontja, illetve a GÁSZF 2. pontja az alperesi értelmezést támasztja alá, amely szerint a hitelhányados számlálójába a 2011/171 sz. szerződés alapján bankgarancia formájában igénybe vehető hitel is beleszámít, azaz a hitelarányos számlaforgalom meghatározásakor figyelembe veendő. Ezen értelmezés mellett szerződésszerűen járt el az egyszeri kezelési költség levonásakor.

Az első- és másodfokú ítélet

- [11] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította.
- [12] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság érdemben helytálló ítéletét helybenhagyta.
- [13] A jogerős határozat indokolása szerint az elsőfokú bíróság nem követett el az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére alapot

adó eljárási szabálysértést, a bizonyítási eljárást a szükséges terjedelemben lefolytatta, és az így rendelkezésre álló bizonyítékok a per érdemi elbírálásához elengedőek és alkalmasak voltak. Indokolási kötelezettségének is eleget tett, ítéletében az álláspontját részletesen kifejtette. Az esetlegesen helytelen indokolás önmagában nem hatályon kívül helyezési ok.

- [14] A másodfokú bíróság az ügy érdemére vonatkozóan megállapította, az elsőfokú bíróság helytállóan, az rPtk. 207. § (1) bekezdése alapján vizsgálta a hitelkeret szerződések tartalmát. Az értelmezési vita a hitelhányados számítása körében alakult ki, amely - a másodfokú tárgyalás során konkretizált felperesi nyilatkozat szerint - kizárólag a 2011/171 sz. szerződés esetében bírt relevanciával.
- [15] Mivel a szerződéses nyilatkozatot az alperes tette, a másodfokú bíróság azt vizsgálta, hogy a felperesnek az alperes feltehető akarata és az eset összes körülményére tekintettel, a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint és figyelemmel a felek levelezéseire is, a szerződés aláírásakor a 6.) pontban foglaltakat hogyan kellett értenie. E körben hangsúlyosan értékelte, hogy a felperes - nyilatkozata szerint - egyrészt tisztában volt azzal, a számlaforgalmi kovenáns bankonként különböző tartalmú lehet, másrészt azzal is, hogy a más pénzügyi intézetekkel kötött szerződéseknel az összes banki kötelezettségvállalás meghatározásánál bármilyen hitelkeret megállapodást fel kell tüntetni a bankkal szembeni kötelezettségvállalás körében. E felperesi nyilatkozatra tekintettel a másodfokú bíróság fokozott jelentőséget tulajdonított az alperes indikatív finanszírozási ajánlata 2.2. pontjában rögzített tájékoztatás tartalmának, amely alapján megállapította, hogy az alperes a bankgaranciát hitel-jellegű terméknek tekintette. A felperesnek ezért a szerződések megkötésekor - ha ettől eltérő igénye, vagy értelmezése volt - külön tájékoztatást kellett volna kérnie az alperestől. Ezzel szemben a tanúvallomások kizárólag abban támasztották alá a felperesi tényelődést, hogy csak a számla megterhelését követően vetődött fel az igény a vitatott szerződéses pont tartalmának eltérő meghatározására.
- [16] A másodfokú bíróság a fentiek alapján úgy ítélte meg, hogy az alperes által a felperes részére nyújtott szolgáltatás körébe tartozott a forgóeszköz hitelkeret biztosítása, az önálló bankgarancia nyújtása és a perben vitatott, kizárólag bankgarancia nyújtására szolgáló hitelkeret biztosítása. Az önálló bankgarancián túl a felperes igényeit az alperes hitelkeret nyújtásával elégítette ki, és a bankgarancia nyújtására szolgáló hitelkeretet is hitel-jellegű terméknek kezelte. Bár a hitel és a bankgarancia különböző jogintézmények, az adott esetben a felperes elfogadta az alperes által nyújtott konstrukciót, tehát azt, hogy a bankgarancia biztosítására az alperes hitelkeretet tart rendelkezésére. Utalt a másodfokú bíróság e körben az rPtk. 522. § (1) bekezdésére és az rHpt. 2. számú mellékletének I.10.1. pontjában írtakra, amelyek szerint a hitelkeret terhére nemcsak kölcsönt lehet nyújtani, hanem

más hitelművelet is végezhető, így pl. bankgarancia nyújtása is. Önmagában tehát az a körülmény, hogy a hitelkeret igénybevételének módja kizárólag bankgarancia kibocsátására történő megbízás lehetett, a hitelszerződés jogi minősítését nem változtatta meg, ekként a 2011/171 sz. hitelkeret szerződésben kikötött összeg a bank által nyújtott hiteleknel vehető figyelembe.

- [17] A másodfokú ítéletben számszakilag levezetett számítás szerint az alperesnél lebonyolított éves jóváírási forgalom és az összes banki jóváírási kifizetési forgalom perben nem vitatott összege alapján az arány (a képlet bal oldali hányadosa) 28,64 %-ban határozható meg. A jobb oldali hitelhányados számlálóját a következő tételek képezik: az alperes által nyújtott hitelek összege (a 2011/171 sz. hitelkeret szerződés alapján 371.311.475 Ft, a 2010/154 sz. hitelszerződés alapján 50.000.000 Ft), illetve a 10.000.000 Ft összegű bankgaranciából 2012. évre arányosan 8.497.268 Ft, összesen: 429.808.743 Ft. A nevezőbe a felperes összes banki kötelezettségvállalásainak összegeként a fenti összeg, továbbá a felperes által nem vitatott további két tétel (100.000.000 Ft és 170.901.638 Ft) tartozik, ez mindösszesen 700.710.382 Ft. A hitelhányados számlálójának és nevezőjének egymáshoz viszonyított aránya: 61,34%, ami meghaladja a baloldali hányados 28,64%-os értékét. Mindebből következik, hogy a felperes nem teljesítette a szerződés 6.) pontjában írt kötelezettségvállalását, ezért az alperes jogosulttá vált a különbözet 1%-ának mint kezelési költségnek az érvényesítésére, amely összegszerűen 71.292.853 Ft. Az alperes azonban ennél kevesebbet, 28.736.450 Ft-ot érvényesített, ez utóbbi összeggel terhelve meg a felperes bankszámláját. Megjegyezte a másodfokú bíróság, amennyiben a 10.000.000 forintos önálló bankgarancia a hitelhányados számlálójában nem szerepeltethető, a fenti számításra figyelemmel ez esetben sem állapítható meg az alperes szerződésszegése. Szerződésszegés hiányában a felperes rPtk. 318. §-ára alapított alapított kártérítési igénye nem alapos.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [18] A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú ítélet megváltoztatásával - tartalma szerint - a keresetének helytadó ítélet hozatalát, másodlagosan az első-, vagy másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Állította, a jogerős ítélet a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: rPp.) 1. §-ába, 2. § (1) bekezdésébe, 3. § (2)-(3), valamint (5)-(6) bekezdéseibe, 4. § (1) bekezdésébe, 164. § (1) bekezdésébe, 206. § (1) bekezdésébe, 221. § (1) bekezdésébe ütköző módon jogszabálysértő. A másodfokú bíróság továbbá az rPtk. 207. § (1) bekezdését helytelenül alkalmazva, a felek tényleges akaratát fel nem tárva, absztrakt értelmezésre jutott.

- [19] A felperes eljárási szabálysértésként arra hivatkozott, hogy az eljáró bíróságok nem megfelelően derítették fel a tényállást, az elsőfokú bíróság a felperes indítványa ellenére nem szerzett be minden ésszerűen elérhető bizonyítékot, amelyek a felek tudattartalmára nézve információval szolgálhatott volna. A másodfokú bíróságnak ezt a jogszabálysértést észlelnie kellett volna, és a bizonyítást saját hatáskörében kellett volna foganatosítania. Így szükséges lett volna az alperes kötelezése a felperes átvilágításához kapcsolódó valamennyi dokumentum csatolására, továbbá az arra vonatkozó eredeti számításai csatolására, amiből megállapítható lenne, hogy a felperes számlájának megterhelése milyen kalkuláción alapult. Ezen dokumentumokból kitűnhetett volna a folyamatos banki gyakorlat és az, hogy bekövetkezett-e értelmezés-váltás a vitatott pont tekintetében, hiszen 2010. és 2011. évekre a bank még mindent rendben talált, csak 2012-ben ítélte úgy, hogy a felperes nem teljesítette az elvárt számlaforgalmat. Az alperes továbbá folyamatos nyilvántartási kötelezettsége ellenére a per során azt sem tudta bemutatni, hogy miért, milyen számítás alapján érvényesítette éppen ezt az összeget a felperessel szemben.
- [20] A felperes véleménye szerint a másodfokú bíróság a meglévő bizonyítékokat is súlyosan, okszerűtlenül értékelte. Nem érthető, hogy az általa hangsúlyosan figyelembe vettek miért gyöngíténék a felperesi álláspontot. A másodfokú bíróság érvelésének egyik legfőbb hibája, hogy egybemosta a hitelnyújtás és a hitelkeret rendelkezésre tartásának fogalmát. A számlaforgalmi kovenáns nem hitelszerződésről, hanem hitelnyújtásról rendelkezik, ezért attól még, hogy a bankgaranciát a felperes a hitelkeret terhére is igénybe vehette, ez a művelet nem minősül hitelnyújtásnak. Ezt nem cáfolja a másodfokú ítélet azon megállapítása, hogy magának a hitelkeretnek a része volt a bankgarancia.
- [21] A felperes előadta, a rendelkezésre álló bizonyítékokból az következik, hogy a felek a szerződéskötéskor a hitelnyújtásba kizárólag a kölcsönnyújtásra vonatkozó kötelezettségvállalásokat értették bele, és az így helyesen értelmezett kovenáns alapján a felperes az elvárt számlaforgalmat teljesítette, ezért az alperes szerződésszegő módon terhelte meg a felperes bankszámláját.
- [22] Ezt alátámasztó bizonyítékként a felperes hivatkozott arra, hogy a számlaforgalmi feltételben a „hitel” mellett a „kötelezettségvállalás” szó szerepel, és a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint a két fogalom egymással rész-egész viszonyban áll; a Hitelintézeti forgalomtár második fejezete szerint is a hitel „kölcsön folyósítására” való kötelezettségvállalás; az alperesi hitelintézet volt alkalmazottainak tanúvallomása értelmében a hitel és a bankgarancia két egymástól elkülönülő termék, és az alperes indikatív finanszírozási ajánlata is különbséget tett a hiteltermékek és a hitel-jellegű termékek között, amiből a felperes a perben előadott értelmezése szerint következtethetett a szerződéskötéskor az

alperes felvehető akaratára. A felperes álláspontját támasztja alá véleménye szerint az ÁSZF 2012. őszi módosítása és annak olyan definíciókkal történő kiegészítése is, amelyek a perbeli szerződéskötés idején még nem voltak a felperes számára elérhetők.

- [23] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Megítélése szerint a felülvizsgálati kérelem nem felel meg az rPp. 272. § (2) bekezdésének, mert nem tartalmaz a Kúria döntésének tartalmára vonatkozó határozott kérelmet, így az érdemi felülbírálatra alkalmatlan, emellett érdemben is megalapozatlan.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [24] A Kúria a felülvizsgálati ellenkérelemben foglaltakra tekintettel rámutat, a felperes felülvizsgálati kérelme érdemi vizsgálatra alkalmas volt, mert bár az elsődlegesen megjelölt petituma a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett a „jogszabályoknak megfelelő új határozat” hozatalára irányult, és a másodlagos, az első- vagy másodfokú bíróság új eljárásra utasítására irányuló kérelme konkrét indokát kérelme petitumában szintén nem jelölte meg, azonban - figyelemmel a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 5. pontjában írtakra - az rPp. 3. § (3) bekezdésében megfogalmazott, a kérelmek tartalmuk szerinti elbírálásának elve alapján megállapítható volt, hogy a felperes a jogerős határozatot milyen alapon támadja és milyen tartalmú döntés hozatalát kéri.
- [25] A Kúria ezért a felülvizsgálati kérelmet érdemben elbírálva, a jogerős ítéletet az rPp. 275. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta, azonban azt nem találta jogszabálysértőnek.
- [26] A felperes felülvizsgálati kérelmében anyagi jogszabálysértésként az rPtk. 207. § (1) bekezdését, továbbá számos eljárási szabálysértést jelölt meg, melyek lényegében a hiányos bizonyítási eljárás lefolytatásával, a bizonyítékok mérlegelésével, az indokolási kötelezettség megsértésével voltak kapcsolatosak.
- [27] A perben kizárólag abban a kérdésben kellett az eljárt bíróságoknak állást foglalniuk, hogy a 2011/171 sz. hitelkeret szerződés 6.) pontjának mi a helyes értelmezése. Figyelemmel az rPtk. 207. § (1) bekezdésében foglaltakra, a felperesnek hogyan kellett az alperes feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel, a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értelmeznie a hivatkozott pontban szereplő a „bank által nyújtott hitelek” és az „összes banki kötelezettségvállalás” kifejezéseket. A bank által nyújtott hitelek fogalmába beletartozik-e a hitelkeret szerződés terhére nyújtott bankgarancia. A perben eljárt bíróságok e tekintetben egyezően akként foglaltak állást, hogy a bank által nyújtott hitelek fogalmába ez utóbbi is beleértendő. E körben a jogerős ítélet az indikatív finanszírozási ajánlat 2.2. pontjában foglaltaknak, az rPtk. 522. § (1) bekezdésében, illetve az rHpt. 2.

sz. melléklet I.10.1. pontjában írtaknak tulajdonított kiemelt jelentőséget.

- [28] Az rPtk. 522. § (1) bekezdéséből és az rHpt. mellékletének hivatkozott, e körben egyező tartalmú rendelkezése szerint bankhitelszerződés alapján a bank által rendelkezésre tartott hitelkeret terhére nem kizárólag kölcsönszerződés köthető, hanem egyéb hitelművelet is végezhető. Az rHpt. értelmező rendelkezése szerint a hitelkeret rendelkezésre tartása és abból egyéb hitelművelet végzése hitelnyújtásnak minősül.
- [29] A Kúria egyetértett a jogerős ítéletben kifejtett azon jogi állásponttal, miszerint a jogszabályi rendelkezésektől eltérő jogértelmezésre, a felek attól eltérő akarátára a szerződéskötés körülményei sem engednek következtetni. A 2011/171 sz. hitelkeret szerződés 1.1) pontja és az abban hivatkozott 2) pont egyértelműen rögzíti, hogy az alperes a felperes részére kizárólag bankgarancia kibocsátása útján igénybe vehető hitelkeretet tart rendelkezésre. Az indikatív finanszírozási ajánlat 2.2. pontja tartalmazza a „hitelezés”, ezen belül a rövid lejáratú hitelezés keretében végezhető ügyletek felsorolását, melynek harmadik francia bekezdésében szerepelnek az egyéb hitel-jellegű termékek, köztük a bankgaranciák. A 2011. május 2-án kötött bankgarancia szerződés nem tartalmazott számlaforgalmi kovenánst, azonban az azt felváltó 2011/171 számú hitelkeret szerződés már igen, hasonlóan a 2010/154 sz. hitelkeret szerződéshez. A rendelkezésre álló okiratok tartalmából tehát az következik, hogy az adott konstrukcióban, tehát a hitelkeret terhére bankgarancia formájában nyújtott szolgáltatás is banki hitelnek minősül, azt az alperes ennek tekintette. Ezt nem cáfolja a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott rHpt. 3. § (1) bekezdése, amely a hitel nyújtását és a bankgarancia vállalására irányuló tevékenységet nem egy pontban tünteti fel, illetve a felperes által hivatkozott Hitelintézeti fogalomtár tartalma.
- [30] Tévesen hivatkozik a felperes a felülvizsgálati kérelmében arra, hogy az eljáró bíróságok a felperesi álláspontot alátámasztó tanúvallomásokat figyelmen kívül hagyták, megsértve egyben ezzel az indokolási kötelezettségüket is. A jogerős ítélet bár a tanúvallomásokat részletesen valóban nem értékelte, azonban egyértelműen rögzíti, hogy a tanúvallomások csak annyiban támasztották alá a felperes előadását, hogy az értelmezési vita csak a felperes számlájának megterhelését követően alakult ki a felek között, azaz egyéb vonatkozásban azt nem támasztották alá. E megállapítás nem iratellenes és nem tekinthető kirívóan okszerűtlennek, mert az alperes részéről eljáró alkalmazottak egyezően úgy nyilatkoztak, hogy a perbeli szerződésre, illetve az annak adott pontját érintő konkrét tárgylásokra nem emlékeznek. N I tanú pedig általánosságban sem az okiratok tartalmától eltérő, a felperesi értelmezésre egyértelműen alapot adó vallomást tett. A felperes által idézett mondatokon túl például úgy nyilatkozott: „A bankgarancia úgy tudom, hogy a hitelhez tartozik, mert

kötelezettségvállalást tartalmaz.[...] Nem gondolom, hogy van különbség a bankgarancia és a hitel között, mert mindkettő kötelezettségvállalás.[...] A banknak ez egy kitettség.[...]". Az alperes egyik alkalmazottja sem igazolta továbbá a felperesi tanúnak a vitatott szerződéses pont értelmezése körében adott tájékoztatásra vonatkozó - az alperes által a perben vitatott - tényelőadását.

- [31] A Kúria megítélése szerint a fentiek, vagyis az, hogy az alperes mit értett bank által nyújtott hitelek alatt, az írásbeli dokumentumok alapján egyértelműen megállapítható volt. Ebből az is következik, hogy a felperes az adott esetben a 6) pontban szereplő „bank által nyújtott hitel” és „összes banki kötelezettségvállalás” fogalmakat tévesen értelmezte az alperes tekintetében rész-egész viszonyban álló fogalmakként. Amennyiben a felperes számára a 2011/171 sz. szerződésbe foglalt számlaforgalmi kovenáns pontos tartalma, az adott hitelkeret szerződésben betöltött szerepe nem volt érthető, vagy egyértelmű, úgy erről tájékoztatást kellett volna kérnie, amint arra helytállóan mutatott rá a másodfokú bíróság.
- [32] A fentiekből következik, hogy per érdemi eldöntéséhez szükséges bizonyítékok rendelkezésre álltak. A Kúria kiemeli, maga a felperes nyilatkozott úgy az elsőfokú tárgyalás berekesztése előtt, hogy további bizonyítási indítványa nincs. A fellebbezésében ugyan további bizonyítás lefolytatásának szükségességét is állította, azonban a másodfokú bíróság eljárási szabálysértés nélkül, helyesen foglalt úgy állást, hogy az szükségtelen, tekintettel az alább kifejtettekre.
- [33] A felülvizsgálati kérelemben is fenntartott azon állításnak, hogy 2010-ben, illetve 2011-ben az alperes sem vette figyelembe a bankgaranciát a hitelhányados számlálójában, önmagában nincs jelentősége. Egyrészt ezen időszak egy részében a felek még nem kötötték meg a 2011/171 sz. szerződést, azaz az alperes nem annak alapján nyújtott bankgaranciát, másrészt az, ha egy fél bármely okból nem gyakorolja valamely szerződéses jogosultságát, nem eredményez jogvesztést, abból nem vonható le megalapozott következtetés a később keletkezett értelmezési vitában arra, hogy az meg sem illette. A Kúria a perben eljáró bíróságokkal egyezően úgy ítélte meg, hogy a perbeli jogvita eredeti dokumentumok, számítások hiányában is érdemben eldönthető volt. Az alperes ugyan a számítását a 25. sorszámú beadványában módosította, de éppen a felperes érvelését meghatározott körben elfogadva. Kimutatása önellentmondónak nem tekinthető, számszaki kérdésben a felek között ezt követően már nem volt vita.
- [34] A felperes az rPp. alapvető elveit tartalmazó I. fejezetében szereplő 1-4. §-ai megsértését is állította a felülvizsgálati kérelmében, azonban nem fejtette ki, hogy ezen rendelkezéseket mennyiben, mely rendelkezésével vagy mulasztásával sértette meg a jogerős ítéletet hozó másodfokú bíróság. A felülvizsgálat kérelem e részét - tartalmi hiányossága miatt - a Kúria nem vizsgálta, nem

vizsgálhatta, figyelemmel a [24] pontban felhívott PK vélemény 3. és 4. pontjában foglaltakra.

- [35] Mindezekre tekintettel a Kúria a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályok megsértése nélkül hozott jogerős ítéletet az rPp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [36] A felülvizsgálati kérelem nem vezetett eredményre. A Kúria ezért az rPp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes ügyvédi munkadíjból álló felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére. Annak mértékét az alperes kérelmének megfelelően a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései alapján, a jogi képviselési munkával arányos mérsékelt összegben, a 4/A. § alapján áfával növelten állapította meg.
- [37] Az ítélet ellen a felülvizsgálatot az rPp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.
- [38] A Kúria a határozatát tárgyaláson hozta meg.

Budapest, 2019. január 8.

Dr. Vezekényi Ursula sk. a tanács elnöke, Dr. Tibold Ágnes sk.
előadó bíró, Dr. Csőke Andrea sk. bíró

A kiadmány hitelélül:

/Seres Józsefné/
tisztviselő